

Parc Taulí Sabadell
Hospital Universitari

Poesia i salut

XV Premi de Poesia Parc Taulí

Sabadell 2012

Recull de poesies de l'obra guanyadora

Si no et tinc

de Joan-Elies Adell

La Corporació Sanitària Parc Taulí, entitat que té com a finalitat la realització d'activitats sanitàries, sociosanitàries, socials, docents i d'investigació, convoca anualment aquest premi amb la voluntat de promoure intercanvis culturals que facilitin una bona comunicació amb els ciutadans que atén, en un marc diferent de les activitats que li són pròpies.

Membres del Jurat:

Sam Abrams

Vicenç Altaió

Josep-Ramon Bach

Antoni Clapés

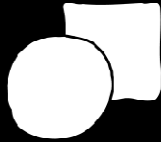
Joaquim Sala-Sanahuja

Xavier Garcia

Parc Taulí Sabadell
Hospital Universitari

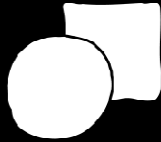

INTÈRPRETS

Oblidat del bes lent i de les flors obertes
d'un altre amor, tornes a exposar-te a la vida
sense adonar-te'n gaire, a la vista del franc
desordre amb què et dius, com quan abandones
l'habitació d'un hotel a primera hora
de la matinada, endormiscat i solitari.
No et preocupa el llit desfet, saps que algú
el farà de bell nou, amb professionalitat
i diligència, com cada dia, ni les tovalloles
a terra, escampades i humides. Una mica,
només, el valor intacte del somni,
encara viu de sentit, que ha sobreviscut
a una nit incòmoda. Però t'has aixecat,
abans que sonés el despertador, inquiet,
t'has vestit amb pressa després de la dutxa
amb què volies liquidar amb sabó la nosa
que t'embrutava l'inconscient. El volies net
del tot, com tu ara, benigne i perfumat, pur
d'ombres caigudes, com si et faltessen intèrprets.

GEL EN EL ROSTRE

Miro el cel delicat d'aquest matí d'hivern
mentre passejo abstret per Lincoln Park.
Una blancor ingràvida ho domina tot,
una delícia hipnòtica només trencada
pel moviment trèmul de les branques
dels arbres, també desmemoriats i blancs.
No estic gens habituat a sentir el gel sec
en la cara, ni notar com s'endinsa la neu
dins del meu esguard. Aquesta gelor
redemptora em fa pensar que no t'estic pensant.
Que només sento la presència insubornable
del febrer, com si no gravités el temps,
la constatació física que ja no ets dintre meu.
He hagut de travessar l'oceà per a desitjar,
sense por, que perdure aquesta sensació
de fred, que es desencadene de nou
una rutilant tempesta que sepulte la memòria
dels meus passos obstinats damunt la neu.

JERSEI

I would have been happy with a weather report.
John Ashbery

Sempre hauríem de portar amb nosaltres una peça de roba per a tapar-nos, per si es gira un fred imprevist i et fa sentir desembre. Posar-nos el jersei que portem entrellaçat a la cintura, i notar que la pell s'eriça dolçament, tal com, en arribar la matinada, de nou ens tapem amb el cobertor, amb un gest inconscient, o t'arrambes al cos que dorm amb tu, per beneficiar-te de l'escalfor que desprèn. Hauríem sempre de portar, també, alguna xarxa de protecció embolicada al pit, un protocol de seguretat que ens defense quan veiem que s'acosta una altra classe d'hivern amb aparença d'agost, aquell fred pelat que només pot amagar-se darrere dels petons d'impostada temperatura, com si vinguessen d'un altre hemisferi, rarament tendres. Fóra preferible en aquest casos, però, consultar el pronòstic del temps. I no haver de recórrer a declarar-se un mateix, amb precipitació, zona catastròfica. Encara que, com tots sabem, de tant en tant els meteoròlegs també s'equivoquen.

TOT ESCOLTANT UN CONCERT INESPERAT I GRATUÏT DE BLUES

(Cafè dels Jardins, l'Alguer)

En apropar-me a la vora dels jardins, m'arriba el so d'una música en directe. M'hi acosto encuriós. Podria ser, certament, la millor manera d'acabar aquest primer de setembre xafogós, ara que la nit refresca. M'hi assec, entremig de la gent, en una cadira que just ara s'acaba de quedar buida. Escolto amb delit el bon blues que interpreta aquest grup sard. I també observo, no puc evitar-ho, tot el moviment que ens envolta. Així com alguns espectadors d'aquest concert estiuen no senten cap vergonya de marxar a mitja actuació, considerant que no havien pagat el preu de l'entrada (com tampoc no s'havien preocupat, instants abans, de parlar amb veu alta i riure: la diversió i les visites al bar formen part, en definitiva, de l'essència del negoci); també tu has abandonat la meua vida, discretament i sense molèsties, a mitja actuació, sense preocupar-te'n gaire, de la qualitat de la música, ben conscient que l'accés a la profunditat del meu cor havia estat casual, lliure, i de franc.